

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 04235

A MAYSELE VEGN A FELD-
GANDZ, A LERKHE UN A
SOSLIK.

Chane Levin

*The original of this title comes from the permanent collection of the
YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

0-657-04235-8

9780657042356T.PS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

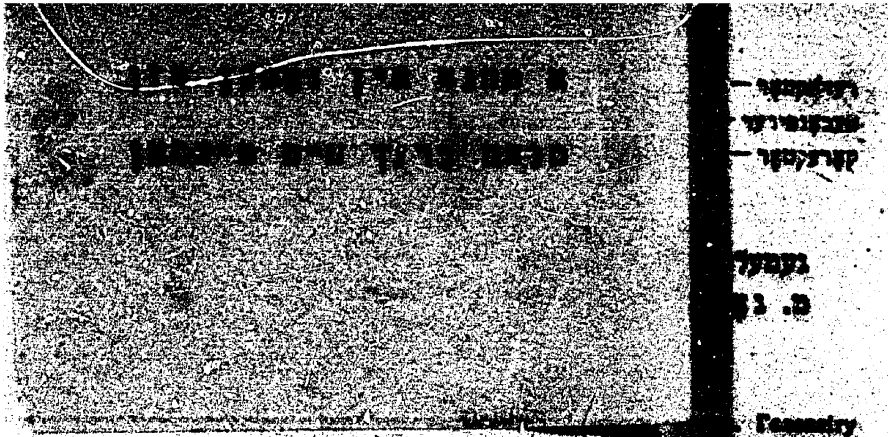
כאנע לעווין

א מיסעלע

וועגן א פעלד-גאנדז,

א לערכע און א סוסליק

קינדער-פארלאג באמ. ז. ק. ג. ק. יו. פ. א. ו.

1957
1957
1957
1957
1957

Генерал-майор
№ 6174. Звание. М.М. 1 курс. арт. 1
1, арт. 1. 07. 04. 1957. арт. 1.
Тур. 1957. Формат. 12 x 34. 1/2.
Звание на выработку 2-М. 1957. По
званию на работу 1-М. 1957. Число
лет 1957.

Директор: М. С. С. С. С.
Пункт: М. М.

אנא זאיינען
פרייזאם - ביבליאטע

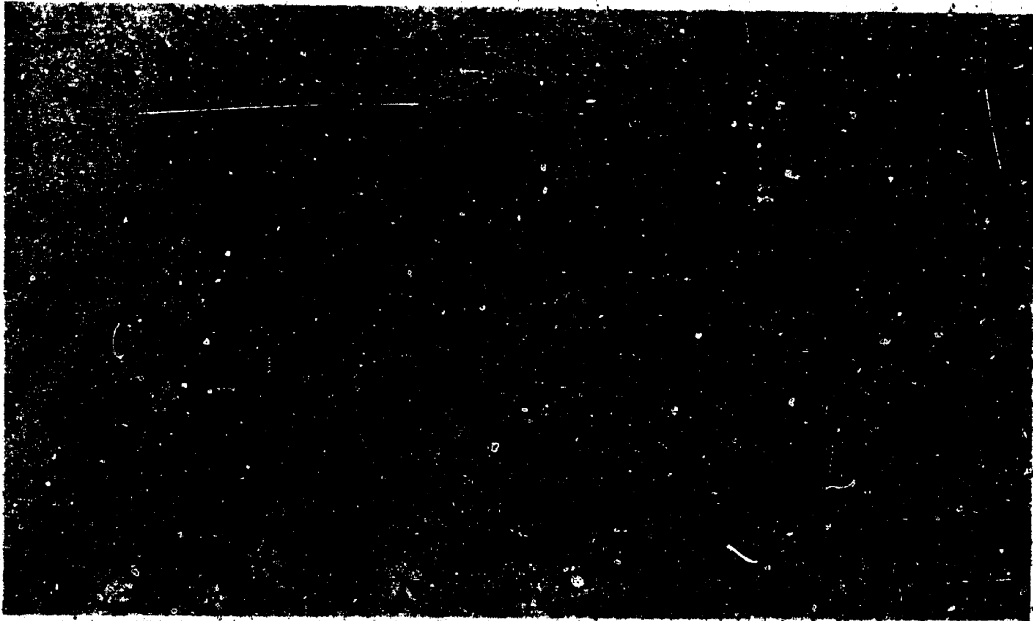
כאנע לעווין

א מיסעלע
וועגן א פעלד-גאנדז,
א לערכע און א סוסליק

פארמאלע יודישע ביבליאטעס
אין פרעסע ארכיוו

קינזער-פארלאג באז. צ. ק. ל. ק. יו. ס. און.

1937

איכ בינ די ערשטע, איכ בינ די ערשטע,
איכ בינ די ערשטע געקומענ
וועקנ די זאנגענ, וועקנ די גראָזנ,
וועקנ די פעלדישע פלומענ.
טראליא-ליא, ווי פריש איז די לופט,
טראליא-ליא-ליא, די זונ גייט שוינ אופ.
אינ גאָלד איז דאָס פעלד,
אונ דער הימל איז בלוי,
אונ ס'שלינגט פונ די גראָזנ
די פעלד-גאנדז דעם טוי.

אזוי האָט געזונגענ די לערנע אונ געדרייט זיכ הויכ-
הויכ אונטערנ הימל.

איר לידעלע איז געווען לויטער עמעס. דער הימל
איז טאקע געווען בלוי, די זאנגען גאלדענע, און די
פעלד-גאנז איז אחעק צום עק פעלד, אהין, ווו עס
זיינען געוואקסן בערעזעס, גרען און עס איז געשטאנען
אן אלטער הילצערנער ברוגעם. דער ברוגעם און די
בערעזעס האָבן פארשטעלט די פעלד-גאנז פון אלע
זייטן, און זי האָט זיך רויק געטרונקען דעם פרישן
בלויער הייך און וועג דעם גלייך צוגעטראכט
א לידעלע, ווייל געזונגען האָט זי נאָר וועגן דעם, וואָס זי
האָט געזען מיט אירע אויגן, די לערבע! און געזען
האָט זי אלץ, זי איז דאָך געפלויגן הויב-הויב און-
טערן סאמע הימל, נעבן דער זון קימאט, און אלץ,
וואָס זי האָט געזען, האָט זיך אָפגעשפיגלט אין די
זונען-שטראלן, און דעריבער האָט אלץ אויסגעזען
נאָך שענער, ווי אינדערעמעסן.

בערעזעלעך ווייסינקע,
וואקסט אין דער הויב!
הילצערנער ברוגעם,
גוט-מאָרגן דיר אויב!
סיזאָל דיר דיין וואסער
קעסיידער זיינ קאלט;

זאלסט אלעמאל טים ויין
און קיינמאל ביט אלט.
סזאלן זילבערנע עמער
דיר קלונגען א ליד:
טרי-לי-לי-לי,
טרי-לי-לי-לי.

די שפיצן פון די בערעזעס האבן זיך פארזיטלט
פאר פרייד, ווייל די לערבע האט זיי דערמאנט אין
איר ליד. זיי זיינען דאך געוואקסן אין עק סעלד, די
בערעזעס, דעריבער איז זיי גארניט אינגעפאלן, אז
עמעצער באמערקט זיי. דעם עמעס גערעדט, האבן זיי
נאך געוואלט שלאפן, נאר זיי האבן זיך קיין קאפ ניט
באליידיקט דערום, וואס די לערבע האט זיי אומגע-
וועקט.

דער אלטער הילבערנער פרונעם האט זיך פלוזלינג
דערמאנט, אז ער האט נעכטן אומיטנע פארשלונגען
אן עמער, וואס עס האט געבראכט צו אימ א קליין
מיידעלעך, און פאר כאראקטע האט ער אזא זיסן געטאן,
אז די קייט, אפ וועלכער מע הענגט די עמערס, האט
אליין פון זיך אָנגעהויבן צו סקריפען.
צו די זאנגען האבן אָנגעבויגן די קעפלעך, די
לערבע זאל זען, ווי זיי פייגן זיך געפאקטע מיט קער-

נער, ווייל אלעמען איז דאך באוויסט, אז נאָר פּוסטע
זאנגען פארייסן די קעפּ אינדערהייב.

— לערנע, טייערע לערנע, זינג נעבן אונדז; ביזווא-
נען די פעלד-גאנדז וועט זיך אומקערן זינג נעבן
אונדז, — האָבן שטיל גערוישט די זאנגען.

— וואָס איז געשען? — האָט די לערנע גלייב
איבערגעריסן איר זינגען און געבליבן הענגען אינדער-
לופטן אפּ די צעשפרייטע פליגעלעך.

— מיר האָבן מוירע, מיר האָבן זייער מוירע,
דער סוסליק וועט אונדז באפאלן!

— ער האָט זייער שארפע צייג, דער סוסליק,
ער איז אזא גרויסער!

— ער טראָגט מיט זיך צוויי זעקן!

— און די פעלד-גאנדז איז אזוי ווייט!

אזוי האָבן גערוישט די זאנגען פון אלע זייטן.

די פעלד-גאנדז איז טאקע געווען גאנץ ווייט.
זי האָט זיך שוין אָנגעטרונקען מיט טוי און באשטימט
אביסל צו שפאצירן. קיינ הונט האָט מען נישט
געהערט, קיינ מענטשן האָט מען נישט געזען און
קיינ ווינט האָט נישט געבלאָזן.

די פעלד-גאנדז האָט געשפאנט איבערן פעלד
לאנגזאם און געלאסן, ווי עס האָט געפאסט פאר

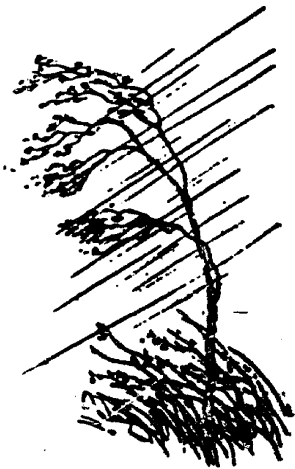
איר וויקס, וואָג און די מאסע שיינע פעדערן, איז
וועלכע זי איז געווען אויסגעפּוצט.

קוקנדיק אפ דער פעלד-גאנדן, וואָס שפּאַנט אזוי
פארטראכט און סטאטעטשנע, וואָלט קיינעם גאָר ניט
איינגעפאלן, אז די גאנדן איז אזוי נערוועז און אומ-
רויק.

אַבער דער פעלד-ווינט האָט עס שוין דאמקע יאָ
געוויסט, און געוויסט אפילע, אז די פעלד-גאנדן האָט
אימ שוידערלעך פיינט און האָט פאר אימ מוידע;
געוויסט אפילע, פאר וואָס זי האָט אימ פיינט, ער איז דאָך
אריינגעקראַכט אינ יעדער שפּאַרונע, דער ווינט, אפילע
אונטער די פעדערן האָט ער זיך פארקליבן, אקוראט
נעבן פעלד-גאנדן הארץ, און אונטער געהערט וועגן
וואָס עס קלאפט. דאָך האָט ער זיך יעדעס מאָל געמאכט
טאמעוואטע, און איצטער אויב, צוגעפלוונג און גלייב
אַנגעהייבן גלעטן אירע פעדערן און באנפענען זיך.

— שיינע שוועסטער פעלד-גאנדן, האָט זיט איר
פארדייגעט? האָט ער זיך צעשעטשעט די גאנדן האָט
ניט געענטפערט און האָט זיך געלאָזט לויפן. מער פונ
אלעמען אפ דער וועלט האָט זי סארטרויט אירע פיס
און ווינציקער פונ אלעמען דעם ווינטס שעפטשען זי
איז געלאָטן אלץ גימער און גיכער, כאָטש עס האָט
גאָר ניט געפאסט פאר איר וויקס און וואָג.

— וואָס זשע אנטלויפט איר פונ מיר? — איז דער
ווינט צוגעשטאנען. א היפשע וויילע איז די גאנדז
געלאָפן שוויגנדיק, נאָר אז דער ווינט איז אלץ צוגע-
שטאנען, האָט זי ניט אויסגעהאלטן:

— ווייל איר זייט א פלוידער זאק! — האָט זי אויס-
געשאָסן (זי איז דאָך געווען א נערוועזע, די גאנדז).
דער ווינט האָט א שפרונג געטאָן, ווי פונ אן אומ-
דערווארטער באַליידיקונג.

— וואָס רעדט איר? — האָט ער געזאָגט — איך הער
עס צום ערשטן מאל! ער האָט אָנגעכאפט פאר דער
טשופרינע די אומשולדיקע בערעזע און זי אזא צי
געטאָן צו זיך, אז די בערעזע האָט זיך אוש איינ-
געבויגן.

— א פלוידער זאק, געוויס א פלוידער זאק, וואָדען
ניט? ווער האָט מיר נעכטן דערציילט, אז עס יאָגן זיך
נאָך מיר הינט און יעגערט, און פאלד דערנאָך זייט
איר אחעקגעלאָפן פונ מיר צו די הינט און דערציילט
זיי, וווּ איך געפינ זיך! וווּ וואָלט איך איצט אָנגע-
שפארט, ווען ניט די זאנגען? זיי האָפן מיך קוימ אויס-
באהאלטן. א סוסליק גלויב איך מער, ווי אייך — האָט
די פעלד גאנדז אויסגעשריגן.

דאָס איז געווען אומדערהערט. דער סוסליק איז
דאָך די סאמע נישטיקע באשעפעניש, האגאמ ער

טראָגט א גרוי טולופל און א ווייטע וועסט, ווי עפעס
גאָר א גרויסער באלעבאָס אינ פּעלד.

— אכ, ווי שלעכט איר פארשטייט מיכ! — האָט דער
ווינט געשעפטשעט. — ווער, ווער, נאָר די סוסליקעס
זיינען געוויס ניט מיינ קאָמפּאניע. — און דער ווינט
האָט זיך אָפגעטראָגב.

— לערנע, טייערע לערנע, קומ צו אונדז נעענטער,
עפּשער וועסטו דעם סוסליק מיט דיין זינגען פאר-
טרייבן, — האָבן אלץ געפּעטן זיך די זאנגען.

— אָבער איך קען דאָך אים ניט, — האָט געענט-
פערט די לערנע און פונדעסטוועג זיך אראָפּגע-
לאָזט אפּ די זאנגען און גלייך גענומען נישטערן.
זוכן, אָפרייניקן די זאנגען פון יעדן מיקעלע און
פליגעלע, וואָס האָבן געקאָנט די קערנער הייטעק
פארשאַפן, און געזונגען דערפֿון די טאמע פֿוּר-
לעבטע לידלעך, קעדיי די זאנגען צו באַרדיקן און
צולייבן אייגענעם פאַרגעניגן.

— אב, ווי גוט, — האָבן געשעפטשעט די זאנגען. —
אב, ווי חזיל דו זינגסט טייערע, טייערע לערנע.
— נו, דאָס איז א געשמאק-זאך, יעדנמאלט, מיר גע-
פּעלט עס נישט! און מיר דאכט, און עפעס פֿאַר-
שטיי איך יאָ אינ אַווינע זאכע. א כוּצפּען אזא מיינ
אייגענע פֿוּר און קינדער האָבן איך באַזעצט און

א צווייטער דירע, ווייל כ'פארלייד ניט קיין מינדסטן
טומל, און דאָ קומט ווייסט עס ווער און טראַ-
לעלייקעט און טראַלעלייקעט, האָט זיכ פּלוצלינג
דערהערט א קוויטש-קעלעכל.

פּונ אָנהייב האָט די לערנע אפּילע ניט פּארשטא-
נענ ווער עס רעדט. זי האָט דערזענ א נאָרקעלע און
נעבן נאָרקעלע א גרוי סטויביקל מיט א ווייסינק פא-
סיקל אינדערמיט.

די זאנגען האָבן געוואָלט דערציילן דער לערנע, אז
דאָס איז ער, דער סוסליק—זייער גרעסטער סוינע,
נאָר פאר שרעק האָבן זיי פארגעסן, ווי אזוי מע
רוישט, צוגעדריקט זיכ איינער צום אנדערן און זיכ
שטיל געוויגט. אפּילע די לערנע האָט ניט געהערט
זייער שטימ.

— ס'א מאָדנע סטויביקל!— האָט די לערנע גע-
טראכט. — אָבער גלייב האָט זי דערזענ, אז דאָס סטוי-
ביקל איז גאָר ניט קיין סטויביקל, אז דאָס סטויביקל
זיצט אפּ צוויי הינטערשטע פּיסלעך און די צוויי פּאָדער-
שטע האָט ער פּארלייגט אפּן ווייסן-וועסטעלע, וואָס
האָט ארויטגעשטעקט פּונ אונטער א גרוי סאמעטן
רעקעלע, און קוקט אזוי ברויגעז און גרויסוירדיק,
מיט צוויי פּייזע אייגעלעך, אז די לערנע האָט זיכ
פּארלאָרן, — א טאנצ געטאָנ מיט ביידע פּיסלעך מיט-

אמאָל, פאר העפלעכקייט אָנגעבויגן דאָס קעפל און
שוין געוואָלט זיך פארענטפערן, נאָר דער סוסליק האָט
א פייפ געטאָן פאר שרעק און איז נאָרקעלע פאר-
שוונדן.

— אכ, ער פייפט אויס מיין זינגען, — האָט די
לערקע א טראכט געטאָן, — ער וויל אפילע ניט ריידן מיט
מיר. — און זי האָט זיך געווענדעט צום נאָרקעלע:
— איר זייט געוויס גערעכט, וואָס איר פייפט אויס
מיין זינגען, נאָר איך האָב אייך ניט געוואָלט שטערן,
אפ מיין וואָרט, איך בין פאָשעט א לערכע, עפּשער האָט
איר געהערט, איך מוז זינגען — אנדערש קאָן איך ניט!
דער סוסליק האָט איך לעבן ניט געטראכט, אז
עמעצער קאָן זיך פאר אימ אנטשולדיקן, ער האָט דאָך
געווינט אונטער דער ערד, ער האָט דאָך געגאנוועט
זאנגען און פונ דעם געלעבט. ער איז געווען א פאכדן,
ער האָט געפייפט נאָר פאר שרעק, און דאָ שטייט א
באשעפעניש אפ צוויי פיס, מיט פעדערן, מיט א הויכער
שטימ און בעט בא אימ, באמ סוסליק, אנטשולדיקונג.
איז ער געוואָרן אזוי פריילעך און כוצפעדיק, אז ער
איז פון נאָרקע ארויסגעשפרונגען, אויסגעצויגן זיך
אפ די הינטערשטע פיסלעך, קעדיי העכער אויסזען,
פארלייגט די פאָדערשטע לאפקעס אפן ווייסן וועסטל
און זיך צעקוויטשעט אפן גאנצן פעלד:

— איר קאנט ניט אנדערש? דארפ מען קאנען! עפֿ-
שער האָט איר ניט ווער עס זאָל אייך לערנען? בעט
מיכ! — און ער האָט זיך אזוי אָנגעבלאָזן און גע-
גלאנצט מיט זײַן ווייסן וועסטל, גלייך טאקע א גרוי-
סער באלעבאָס פון גאנצן פעלד.

— א דאנק, — האָט געזאָגט שטיל די לערנע, — איך
האָב זייער ליב זיך לערנען. איך לערן זיך זייער גערן
בא יעדערן. וואָס וועט איר מיך לערנען?
— פּייפּן!

— און נאָך וואָס? פּייפּן איז דאָך נאָר א פארגעניגן,
מיסטאמע, ווי זינגען, אשטייגער. איך זינג נאָר פאר
פארגעניגן! איז וואָס וועט איר מיך נאָך לערנען? זײַט
מויכל, וואָס איך בין אייך מאטריעכ. — און די לערנע
האָט א טאנצ געטאָג מיט ביידע פיסלעך צוזאמען.

— פּייפּן, — האָט שרעקלעך אופגערעגט איבערגעכא-
זערט דער סוסליק, — איך פּייפּ און, ווי איר זעט, איז
דאָס גאנצ גענוג. מײַן קעלערל איז פול מיט ווייץ און
קאָרן נאָך פון פאראיאָרן אָב, און ווי נאָר מײַן ווייב
און קינדערלעך וועלן זיך אופכאפּן, וועל איך זיך
בעמען צום יונגן ווייץ, ניט ווייל עס פעלט מיר, נאָר
גלאט אזוי, זאָל זײַן איבעריקס.

דער ווייב, אָט דער זעלבער, וואָס האָט גערעדט מיט
דער פעלד־גאנדן, איז צו דער נאָרקע צוגעלאָפּן און

א שעפטשע געטאָג: — „א סאָד — די גאנדז איז נאָענט.“
דער סוסליק האָט ווידער א פּיפּ געטאָג אונ איז נע-
לעמ געוואָרן.

אונ אָט דעמ פּיפּ האָט דער ווינט גלייכ דער פעלד-
גאנדז אָפּגעטרעגן.

די פעלד-גאנדז האָט זיך געלאָזט צו די זאנגען:
— הא! דער סוסליק איז דאָ, הא? הא? געווען?
האָט זיך נאָכגעפרעגט די פעלד-גאנדז איז אלע פע-
דערן האָבן זיך איר אופגעשטעלט, אונ זי האָט באקו-
מען אן אויסזען פון א גרויסן לופטבאלאָג.
— איז דאָס דער סוסליק געווען? — האָט די לערנע
פארווונדערט א פרעג געטאָג.

— דער סוסליק, דער סוסליק, — האָבן אָנגעהויבן
ראשן די זאנגען הויך אונ ביזן.

אונ איינ זאנג האָט זיך צעוויינט אונ אזוי זיך צו-
געבריינגן צו דער ערד, אז ער האָלט זיך געוויס איבער-
געבראָכן אפצווייען, ווען די ארומיקע זאנגען האלטן
אימ ניט אונטער.

— אכ, פעלד-גאנדז, איר זייט דאָך אליין א מו-
טער, וועט איר מיך פארשטיין, — האָט געקלאָגט די
זאנג. — צען זיין האָב איך געהאט, אלע — זיידענע,
שטילינקע, גרינינקע, איז געקומען דער סוסליק מיט דער
סוסליטשקע אונ האָבן אלע צען זונעלעך — זאנגעלעך

אופגעפרעסן. און וואָס ניט דערפרעסן— אינ די זעק
אריינגעשפארט, און איך האָב דאָס געמוזט צוקוקן
און ניט געקאָנט העלפן.

— כזוייס, כזוייס, — האָט געענטפערט די גאנדז, —
די זעק טראָגן זיי שטענדיק אפ די באַקן. אכ, איך קאָן
גאָר רויק וועגן דעם ניט רעדן, איך בין זייער גערוועזן.
אנטשולדיקט מיר, איך וועל זיך אביסל דורכלויפן,
קעדיי צו באַרויקן זיך, — האָט געזאָגט די גאנדז און
האָט זיך געלאָזט לויפן איבערן פעלד.

— איין מינוטעלע, פעלד-גאנדז, כזוייס עפעס, —
האָט זיך פריילעך צעזינגען די לערעך און זיך גע-
לאָזט נאָך דער גאנדז. די גאנדז איז געלאָפן מיט אירע
לאַנגע פיס און די לערעך איז איר נאָכגעפלוויגן.
ווי נאָר די פעלד-גאנדז און די לערעך זיינען
אזעק, איז דער סוסליק באלד ווידער פונ נאָרקע ארויס-
געקראַכט און די ציינדלעך צו די זאנגען אויסגע-
שטשירעט:

— א— א, קלאָגן זיך? — האָט ער געקוויטשעט. —
ווארט אויס, איך וועל אייך באווייזן, ווי צו קלאָגן זיך!
באלד רופ איך ארויס מיין פרוי מיט אלע אכט קינד-
דערלעך מייןע און אלע אייערע קעפ וועלן מיר
אָפהריזען.

— און אָט וועט איר ניט אָפהריזען, און אָט וועט

אירניט אָפּהריזענ! — האָט זיכ דערהערט דער לערכעס
קעלכל. זי האָט זיכ געדרייט אונ געקוליעט ניט ווייט
פונ די זאנגענ, אונ געזינגענ אזוי פריילעכ, אז די זאנ-
גענ האָבנ קיינ קאפּ מוירע גיט געהאט. אז דער סוס-
ליק האָט דערזענ, אז די זאנגענ האָבנ קיינ מוירע ניט,
האָט ער זיכ שוידערלעכ דערשראָקנ אונ איז גיכ צו-
געלאָפּנ צו דער נאָרקע, וווּ עס האָבנ געווינט די סוס-
ליטשקע מיט די קינדער. די סוסליטשקע איז גלייכ
ארויסגעלאָפּנ אונ אָנגעהויבנ ריידנ אזוי גיכ, אז דער
סוסליק האָט אפּילע קיינ וואָרט ניט געקאָנט אריינ-
שטעלנ וועגנ דער לערכע אונ די זאנגענ.

— וואָס האָסטו פארגרייט, סוסליק, מאנ מינער,
ווייז צי קאָרנ? איכ וויל נאָר ווייז, נאָר ווייז, — האָט
געקוויטשעט די סוסליטשקע, אונ זי האָט אימ צארט
צעקושט די בעקעלעכ, אקוראט דאָרט, וווּ עס זיי-
נענ געווענ ציגענייט די זעק אפּ באהאלטנ קאָרנ אונ
ווייז.

— אונ אָט וועט איר ניט פארגרייטנ, אונ אָט וועט
איר ניט פארגרייטנ! — האָט די לערכע געטאנצט.
— ווער וועט אונדז ניט לאָזנ? עפשער דו? — האָט
די סוסליטשקע א פרעג געטאָנ מיט פאראכטונג.
— ניין, ניט איכ, — האָט געענטפערט די לערכע,
איכ ווייס שוין ווער, נאָר איכ וועל ניט זאָגנ, אונ וואָס

די פעלד-גאנדז וועט אייך אופרעסן, וועל איך אייך
ניט אויסזאָגן, און וואָס די מענטשן וועלן אייך מיט
הייסער וואסער באַגיסן און מיט גלאָז פארשיטן, וועל
איך אייך אויך ניט אויסזאָגן, כאָטש איך ווייס עס
זייער גוט.

פאר גרויס פרייד האָט זיך די לערנע געדרייט אינ-
דערלופטן און ניט באַמערקט, ווי זי זאָגט אלץ אויס.
— פאר וואָס, פאר וואָס טשעפעט מען זיך צו אונדז, —
האָט די סוסליטשקע זיך צעקוויטשעט, שוין ניט אזוי
גאָדלדיק ווי פריער, — דערפאר, וואָס מיר ארבעטן'ניט,
דערפאר, וואָס מיר זייען ניט און דערפאר, וואָס מיר
קומען אפ גאָלע גרייטן און מיט פארטיקע זעק. — נו, און
אז מיר ארבעטן ניט, דארפן מיר ניט עסן? און טאָמער
זינען מיר אזוינע איידעלע, אז מיר קאָנען עסן נאָר
גרייטס. זעסט, וואָס פאר א וועסטעלעך מיר טראָגן,
ס'ארא טולופלעך מיר האָבן, פאר עפעס קומט אונדז
דאָס מיסטאמע, — האָט זיך די סוסליטשקע געקאָכט.
און אז די סוסליטשקע האָט זיך אָפגעשטעלט,
איבערצוכאפן דעם אָטעם, האָט דער סוסליק פלוצימ
א פאטש געטאָן מיט די לאַפקעס און אפ דער לערנע
אָנגעפאלן:

— און דו, דו, וואָס טוסטו אזוינס, פאר וואָס באַגיסט
מען דיך ניט מיט הייסער וואסער? און טאָמער פליסטו

ניט אחעק ווינטער, גיט מען דיר אפילע קערנער. זאג, אז ניין, עפשער? אונדז האָט דער ווינט אלץ דערציילט. די לערנע איז גלייך אנשוויג געוואָרן. דער סוסליק האָט געזאָגט אן עמעס. דעם פאָריקן ווינטער האָט די לערנע א פליגעלע צעפדאָכט, און קינדער האָבן זי אינ שטוב אריינגענומען, געהאָדעוועט, געהיילט און אינ פריילינג אפ דער פריי געלאָזט. די לערנע האָט טאקע ניט געוואָסט, פאר וואָס איר קומט דאָס. און דאָס אַנצוהערעניש פון דעם סוסליק האָט איר געטראָפן גלייך אינ האַרצן אריין.

— יאָ, איר זייט גערעכט — האָט די לערנע פאר-
שעמט אנערקענט — כיווייס טאקע ניט, פאר וואָס עס
קומט מיר אזא גליק!

— ווייסט ניט פאר וואָס? ביסט באשיידן אָן א מאָס!
וויפל ווערעם און פליגן האָסטו פארניכטעט! וויפל
מיקן געפאטערט! — האָט זיכ דעווערט א שטילע, נאָר
שארפע שטימ. דאָס איז געווען די פעלד-גאנדז, וועל-
כע איז אלעמאָל געקומען צודערציילט, כאָטש קיינער
האָט זי קיינמאָל ניט גערופן.

— אָבער די פליגן און די ווערעם זיינען דאָך אזוי-
נע געשמאקע, קומט דעם פאר דעם געצאָלטס? — האָט
די לערנע פארשעמט און מיט ווונדער געענטפערט.
— וואָדען, פאר דעם, וואָס מע טראָגט זעק אפ די

פארנאכט זײַנען געקומען יינגלעך. זײ האָבן דער-
זען די צוײַ עקלעך פון די סוסליקעס און גלײַכ פאר-
שטאנען:

— נו, די פעלד-גאנדז איז דאָ געווען, — האָבן זײ
געזאָגט, און אפּ יעדן פאל פארשאַטן מיט גלאָז די
נאָרקע, וווּ עס זײַנען געלעגן אכט יונגינקע סוסליקעס
און אפּ די באקן איינער דעם צווייטן צוגעבײט נייע זעק,
קעדיי צו גאנווענען יונגן קאָרן...

Х. ЛЕВІНА

КАЗКА ПРО ДРОФУ

ДИТВИДАВ ЦК ЛКСМУ